

vé přiznání nebo hlášení za uplynulou část zdaňovacího období, za kterou nebylo dosud podáno. Tato povinnost směřuje k té osobě, která pozbyla dispozičního oprávnění k nakládání s majetkovou podstatou.

Základní zásady daňového řízení platí i pro podávání daňových přiznání

Nemělo by být větších pochyb o tom, že insolvenční řízení nemá ve svých důsledcích znemožňovat efektivní správu daní a na druhé straně by efektivní správa daní neměla negativně narušovat průběh insolvenčního řízení. Tyto závěry se proto odrážejí v § 40b odst. 7 ZSDP, který stanovil, že podle již v ZSDP dříve uvedených lhůt je osoba s dispozičním oprávněním podle § 229 odst. 3 insolvenčního zákona povinna podat daňová přiznání nebo hlášení za předcházející zdaňovací období, za která nebyla z různých důvodů do vydání rozhodnutí o úpadku podána. Prováděl-li však správce daně v předchozích obdobích u tohoto daňového subjektu správu daně řádně a v souladu se zásadami stanovenými v ust. § 2 ZSDP, neměla by takováto prodleva s plněním povinnosti při řádné správě daní vůbec nastat.

Shrnutí

Je bez větších pochybností, že nová právní úprava zohledňující určitým způsobem specifika insolvenčního řízení je bezesporu potřebná, a to i s ohledem na skutečnost, že ve vztahu k předchůdci insolvenčního zákona, kterým byl zákon č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, byla tehdy platná právní úprava zcela nedostatečná a postupem doby i v mnoha parametrech překonaná. Nakolik a v jakém rozsahu se však osvědčí v praxi, lze v tuto chvíli opravdu jen stěží předjímat. V tuto chvíli totiž k tomu chybí nejen dostatečné poznatky z praxe, ale i perfektní znalost insolvenční problematiky, kterou nelze získat za poměrně krátkou dobu od nabytí účinnosti nového zákona.

Stručně k dozorčí radě, povinnostem a odpovědnosti jejích členů

JUDr. Ivan Rada

Existence dozorčí rady je jedním ze znaků rozlišujících monistický a dualistický systém řízení obchodních společností. Charakteristická pro dozorčí radu je přitom její téměř výlučná vnitřní působnost vyplývající přirozeně z její kontrolní role. Kontrola se přitom zaměřuje na statutární orgán a týká se jak jeho vnější, tak i vnitřní působnosti.

Kontrolní činnost dozorčí rady lze rozlišovat i z hlediska časového. Tradiční a co do rozsahu obsáhlejší je *ex post* kontrola, tj. kontrola úkonů statutárním orgánem již uskutečněných. Nověji přísluší dozorčí radě akciové společnosti i *ex ante* kontrola, která plní především preventivní roli spočívající v tom, že k určitým jednáním mohou stanovy nebo přímo zákon vyžadovat předchozí souhlas dozorčí rady, resp. dozorčí rada může představenstvu i určitá jednání

zakázat. Přestože je role dozorčí rady v dualistických systémech řízení společností ve všech významných ohledech obdobná, existují i významné rozdíly, které lze nejlépe dokumentovat na akciové společnosti.

Proti německému modelu řízení je v klasickém českém modelu dualistického systému řízení role dozorčí rady významně oslabena především tím, že dozorčí rada nevolí představenstvo, což sice na jedné straně vede k striktnějšímu oddělení role obou orgánů, na druhé straně je však třeba připustit, že takové menší zapojení dozorčí rady do každodenního chodu společnosti vede často k ryze formálnímu výkonu funkce, který v konečném důsledku zcela zpochybňuje účinnost tohoto systému řízení.

Povinnost loajality

Jednou z hlavních povinností uložených členům dozorčí rady je **povinnost loajality**. Tato povinnost je kritériem pro posuzování výkonu funkce dozorčí rady (její porušení se tedy vždy musí odrazit v konkrétním jednání člena dozorčí rady). Jejím jádrem je závazek člena dozorčí rady nadřadit její zájmy všem zájmům ostatním. Bude-li vedle těchto zájmů funkcionář sledovat i zájmy jiné (tj. nejen zájmy vlastní, ale i třetích osob), půjde o porušení této povinnosti.

Část české doktríny¹⁾ se kloní k závěru, že povinnost loajality je zahrnuta již v další povinnosti uložené členům orgánů společnosti, a to povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, podle jiných názorů²⁾, ke kterým se kloním i já, se však tyto dvě povinnosti rozlišují. Hlavním důvodem je skutečnost, že obě povinnosti sledují obsahově rozdílné cíle. Zatímco povinnost jednat s povinnou péčí směřuje proti nedbalému a v širším slova smyslu neodbornému výkonu funkce, směřuje povinnost loajality naopak proti upřednostňování vlastních nebo cizích zájmů před zájmy společnosti.

Má-li člen dozorčí rady při výkonu své funkce jednat v souladu se zájmy společnosti, je tyto zájmy třeba identifikovat. Zahraniční doktrína nabízí dva základní přístupy – teorii *stakeholder value* a teorii *shareholder value*. Ze současného znění ObchZ lze podle mého názoru spíše dovodit, že v ČR nachází uplatnění druhá z uváděných teorií, neboť obchodní společnosti jsou právníckými osobami zakládány za účelem podnikání³⁾. Jedním z definičních znaků podnikání je přitom dosahování zisku. Teorie *shareholder value* přitom neignoruje ani zájmy zájmových skupin upřednostňovaných v teorii *stakeholder value*, ale odmítá je (z mého pohledu oprávněně) postavit na roveň zájmům společníků, kteří nesou plné riziko spojené s případným neúspěchem podnikání.

Byť se obecná povinnost loajality v úpravě obchodních společností objevuje jen formou odkazu na úpravu mandátní smlouvy, řada jejích konkrétních projevů je tu upravena velmi podrobně.

Na prvním místě lze jmenovat povinnost dozorčí rady řídit se zásadami a pokyny schválenými valnou hromadou. Z této povinnosti jsou pochopitelně vyňaty takové zásady a pokyny, které jsou v rozporu s právními předpisy a stanovami či společenskou smlouvou. Usnesení obsahující nevhodné pokyny proti tomu, dozorčí rada splnit musí (s výjimkou pokynů udělovaných v souvislosti s fúzí, převodem jmění na společníka, rozdělením, ovládací smlouvou a smlouvou o převodu jmění na společníka). Profesionalitou nadaná a péče řádného

hospodáře dbalá dozorčí rada však má na nevhodnost takového pokynu upozornit.

Dalším projevem povinnosti loajality je zákaz konkurence, který má zabezpečit, že společnost nebude znevýhodňována jednáním těch osob, které jsou dopodrobna informovány o její situaci, plánech a možnostech. Jediný zásadní rozdíl v úpravě zákazu konkurence u obou společností spočívá v tom, že v případě s. r. o. je možno zákaz konkurence rozšířit i na společníky.

De lege ferenda by bylo vhodné zvážit, zda je i nadále třeba trvat na kogentní úpravě, či zda se s ohledem na to, že uplatňování nároků z případného porušení zákazu konkurence je plně v kompetenci společnosti, nevrátit k původní dispozitivní úpravě (jak předpokládá i návrh obchodního zákoníku).

Problematika vnitřního obchodování (jako další projev povinnosti loajality) je jednou z nejproblematictějších částí současného ObchZ, na níž se v plné nahotě projevují negativa spojená s překotnou aproximací českého práva. Oprávněně kritizovaná je zejména její část obsažená v § 196a odst. 3 ObchZ. Cílem úpravy omezující vnitřní obchodování je zamezit možnému konfliktu zájmů společnosti a vyjmenovaných skupin osob, mezi něž patří i členové dozorčí rady.

Omezení se vztahují na dva okruhy smluv. První okruh tvoří smlouva o úvěru, smlouva o půjčce, smlouva o zajištění závazků a smlouva o bezplatném převodu majetku. U těchto smluv je problematický jednak požadavek na zachování podmínek obvyklých v obchodním styku u bezúplatných převodů a aplikace nejen na případy, kdy společnost vypočteným osobám úvěr nebo půjčku poskytuje, ale i na případy, kdy je přijímá.

Druhý okruh majetkových dispozic pak tvoří případy, kdy společnost nabývá úplatně majetek mimo jiné od členů dozorčí rady, anebo na ně úplatně majetek převádí a hodnota tohoto majetku přesahuje jednu desetinu upsaného základního kapitálu společnosti. Tento majetek lze převádět jen za hodnotu stanovenou znaleckým posudkem soudem jmenovaného znalce, a dochází-li k převodu v období do tří let od vzniku společnosti, se souhlasem valné hromady.

Dalším projevem povinnosti loajality je povinnost mlčenlivosti, která se vztahuje na důvěrné informace a skutečnosti, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Mezi důvěrnými informacemi na straně jedné a mezi skutečnostmi, které jsou společnosti způsobitelné přivodit škodu na straně druhé, je podle mého názoru třeba rozlišovat.

Na základě analogické aplikace definice důvěrné informace obsažené dříve v ZCP a nahrazené nyní pojmem vnitřní informace⁴⁾ se dovozuje, že za důvěrnou se považuje taková informace, která dosud nebyla uveřejněna a jejíž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti významně ovlivnit kurz akcií nebo jejich výnos.

V případě, kdy bude prozrazením důvěrné informace ovlivněn např. kurz akcií společnosti, tak nebude postižena majetková sféra společnosti samotné, nýbrž jen jejich akcionářů. V konečném důsledku je proto třeba důvěrné informace a skutečnosti, které mohou společnosti způsobit škodu, chápat odděleně.

Péče řádného hospodáře

Druhou klíčovou povinností uloženou členům dozorčí rady je povinnost jednat s péčí řádného hospodáře. Vzhledem k tomu, že je tento pojem obsažen v řadě zákonů (mj. v OZ, autorském zákoně nebo zákoně o rodině), je patrné, že bude mít v jednotlivých předpisech různou náplň.

Péče řádného hospodáře v režimu ObchZ vyžaduje od člena dozorčí rady jistou úroveň profesionality (odbornosti), tedy znalostí a schopností, které by měla každá osoba v takové funkci splňovat. Nejde však o odbornost vázanou na dosažení formálního vzdělání v těchto oblastech, nýbrž o faktické znalosti a schopnosti. Stejně tak nepůjde o odbornost vázanou na konkrétní předmět podnikání té které obchodní společnosti.

Odborností v hledaném slova smyslu je třeba rozumět úroveň schopností a znalostí, které lze předpokládat u členů orgánů různých společností, jejichž existence by připouštěla, aby člen dozorčí rady mohl během krátkého časového období se stejnou mírou kvality vykonávat svou funkci u jiné společnosti s naprosto odlišným předmětem podnikání – tedy jakousi stavovskou odborností. Spolu s např. rakouskou či anglickou judikaturou lze shrnout, že měřítko povinné péče předpokládá u členů dozorčí rady nadprůměrnou inteligenci, která jim bude umožňovat diskuzi nad odbornými tématy spojenými s vedením společnosti a vykonávat tak efektivní kontrolu nad činností statutárního orgánu.

Tato nutná objektivizace nároků na výkon funkce je však současně korigována subjektivním přístupem, který se projevuje ve dvou oblastech. Zaprvé je třeba rozlišovat míru péče, kterou je při výkonu funkce třeba vynakládat s ohledem na situaci konkrétní společnosti (a to podle nejrůznějších kritérií zahrnující v to velikost podniku, odvětví podnikatelské činnosti, postavení na trhu atd.). Zadruhé je nutno brát v úvahu i zvláštní odborné znalosti funkcionářů společnosti. Požadavky na výkon funkce člena dozorčí rady však na druhou stranu nesmí být přehnané.

Jsou-li sami společníci kapitálových společností chráněni zákonodárcem před riziky spojenými s podnikáním tím, že neručí za závazky společnosti, bylo by nemravné přenášet podnikatelské riziko na členy orgánů těchto společností, kteří koneckonců na prospěchu z obchodů společnosti profitují jen přeneseně a v menším měřítku než společníci. Takto extenzivně pojatá odpovědnost funkcionářů společnosti by vedla k podkopání jejich ochoty podstupovat podnikatelské riziko, které je ovšem součástí každé podnikatelské činnosti.

Respekt k této úvaze se projevil již i v české judikatuře, když Nejvyšší soud ČR uvedl, že péče o majetek společnosti nesměruje jen k tomu, aby na tomto majetku nevznikla škoda, ale také aby byl majetek společnosti zhodnocován a rozmnožován v maximální možné míře, jaká je momentálně dosažitelná⁵⁾.

Výše uvedené výhrady vedly anglosaskou doktrínu k formulování tzv. *business judgement rule*, která se postupně prosazuje i v kontinentálním právu. Podle tohoto pravidla platí, že odpovědnost je vyloučena v případě, že členové orgánů společnosti jednají řádně, pokud při tvorbě podnikatelských rozhodnutí jednali informovaně, v dobré víře a v upřímném přesvědčení, že přijaté opatření je v nejlepším zájmu společnosti.

Odpovědnost členů dozorčí rady

ObchZ neobsahuje zvláštní úpravu odpovědnosti členů dozorčí rady za porušení povinností při výkonu funkce. Stejně jako v jiných oblastech úpravy týkající se dozorčí rady řeší zákonodárce i tuto oblast buď přímo úpravou společnou pro statutární orgán i dozorčí radu, nebo formou odkazu na úpravu týkající se představenstva akciové společnosti. Až na níže uvedené výjimečné případy je pak člen dozorčí rady odpovědný jen vůči společnosti samotné. Společnost může z titulu právní odpovědnosti člena dozorčí rady odvolat, odmítnout poskytnutí plnění, na které neplyne nárok z právního nebo vnitřního předpisu, uplatnit smluvní pokutu (bylo-li současně dohodnuto, že tím není vyloučeno právo na náhradu škody) a především uplatnit právo na náhradu škody.

Odpovědnost za škodu tvoří těžiště odpovědnosti členů dozorčí rady a nárok na její náhradu lze uplatnit téměř u všech porušení povinností členů dozorčí rady. Úprava odpovědnosti za škodu je přitom poměrně komplikovaná. Subsidiární úprava odpovědnosti za škodu je obsažena v ustanoveních § 420 a násl. OZ.

Pro oblast obchodních závazkových vztahů pak platí obecná úprava závazkové odpovědnosti za škodu obsažená v § 373 a násl. ObchZ.

Na základě § 757 ObchZ se tato úprava použije i na deliktní odpovědnost za škodu způsobenou porušením povinností stanovených ObchZ.

Vůči této úpravě je pak speciální úprava odpovědnosti za škodu způsobenou funkcionáři společnosti obsažená v § 194 odst. 5 ObchZ, na kterou odkazují § 138 odst. 2 ObchZ v případě s. r. o. a § 200 odst. 3 ObchZ v případě a. s.

Zvláštní vůči této speciální úpravě jsou pak ustanovení § 66 odst. 8 až 13 ObchZ upravující odpovědnost funkcionářů, kteří v dozorčí radě zastupují zájmy státu nebo územních samosprávných celků.

K nástupu odpovědnosti členů dozorčí rady za škodu je nutné, aby prokázala

- a) porušení povinnosti členem dozorčí rady,
- b) vznik škody a
- c) kauzální nexus.

Obchodněprávní odpovědnost za škodu je odpovědností objektivní, tj. pro její vznik se nevyžaduje zavinění. Společnost však nemusí prokazovat porušení povinnosti ve všech případech. Při odpovědnosti za škodu způsobenou porušením povinné péče neprokazuje společnost protiprávní jednání, ale pouze skutečnost, že se člen dozorčí rady na jednání, které mělo za následek vznik škody, podílel a že toto jednání spadalo do jeho působnosti. Současně s tím musí tvrdit skutečnosti, ze kterých budou vyplývat pochybnosti o tom, zda člen dozorčí rady jednal s péčí řádného hospodáře.

Komplikovaná je i problematika liberace. Na prvním místě je třeba zmínit obecné liberační důvody uvedené v § 374 ObchZ. Stejně tak je třeba podle mého názoru připustit aplikaci liberačních důvodů uvedených v § 376, § 382 a § 384 ObchZ, byť lze považovat za diskusní, do jaké míry je na poměry uvnitř společnosti uplatnit. Člen dozorčí rady se dále zproští odpovědnosti za škodu, pokud prokáže, že jednal na pokyn valné hromady, který byl v souladu

s právními předpisy⁶⁾. Dalším liberačním důvodem je prokázání toho, že člen dozorčí rady jednal s péčí řádného hospodáře.

Tento liberační důvod se však uplatní pouze tehdy, uplatňuje-li společnost odpovědnost za škodu způsobenou porušením povinné péče. Poruší-li tak např. člen dozorčí rady zákonem výslovně udělený příkaz či zákaz, nebude tento liberační důvod dostačovat. Pro členy dozorčí rady je významná i úprava obsažená v § 66 odst. 8 až 13 ObchZ, která sice nevylučuje odpovědnost za škodu, ale přenáší povinnost k náhradě škody na subjekty, s jejichž souhlasem nebo na jejichž návrh v dozorčí radě působí.

K uplatnění nároku na náhradu škody způsobené společnosti vůči členovi dozorčí rady je oprávněna pouze společnost sama a jejím jménem pak jen její statutární orgán. Společníci, resp. akcionáři, *de lege lata* jménem společnosti žalobu podat nemohou (úprava *actio pro socio* umožňuje postupovat tímto způsobem jen proti členům statutárního orgánu).

Výše uvedené však neznamená, že s nárokem na náhradu škody proti členovi dozorčí rady nemohou vystoupit společníci (vlastním jménem) či jiné třetí osoby. Vždy však půjde o případy, kdy člen svým jednáním způsobil škodu těmto osobám a nikoliv společnosti. Tyto případy však i s ohledem na téměř výlučnou vnitřní působnost dozorčí rady budou výjimečné. Především s ohledem na to, že mezi členem dozorčí rady a třetími osobami není smluvní vztah, musí jít o odpovědnost *ex delictu*.

Dále je třeba (jak již judikoval i NS)⁷⁾ vyloučit náhradu škody, která pouze odráží škodu způsobenou společností, tj. škodu spočívající ve zmenšení hodnoty obchodního podílu, resp. hodnoty akcií společnosti (*reflective loss*, *Reflexschaden*). Konečně musí jít ze strany člena dozorčí rady o exces, který jej vyjme z ochranného režimu § 420 odst. 2 OZ. O exces přitom půjde tehdy, pokud jednání člena dozorčí rady vybočí z rámce činnosti právnické osoby⁸⁾.

Zatímco doktrína v tomto ohledu zastává stanovisko, podle kterého je pojem „při činnosti“ třeba v zájmu poškozených vykládat extenzivně, trestněprávní judikatura Nejvyššího soudu ČR vedena tímž zájmem se kloní k restriktivnímu výkladu⁹⁾. Z této judikatury je patrné, že pouhá argumentace tím, že delikt je spáchán v postavení funkcionáře a při činnosti společnosti nezbavuje funkcionáře odpovědnosti za škodu a nesplňuje předpoklady pro vyloučení odpovědnosti podle § 420 odst. 2 OZ. O vybočení z rámce činnosti právnické osoby a tedy o exces pak půjde tam, kde člen dozorčí rady začne svým jednáním sledovat vlastní od společnosti odlišné zájmy. Člen dozorčí rady je totiž povinen jednat ve výlučném zájmu společnosti a nadřadit její zájmy všem zájmům ostatním.

Bude-li vedle těchto zájmů funkcionář sledovat i zájmy jiné (tj. nejen zájmy vlastní, ale i třetích osob) a porušovat tak povinnost loajality, nastupuje jeho osobní odpovědnost za předpokladu, že tyto jiné zájmy jsou s to významnou měrou ovlivnit rozhodování člena dozorčí rady. Určující roli při posuzování této skutečnosti přitom bude hrát úvaha, zda by člen dozorčí rady jednající v souladu s povinností loajality v daném okamžiku a za daných okolností jednal shodně. O exces půjde současně i tehdy, pokud funkcionář překročí meze své působnosti¹⁰⁾. Pro posouzení toho, podle jakého předpisu se odpovědnost za škodu vůči třetím osobám bude řídit, je potom rozhodující, v jakém předpise je povinnost, která byla porušena, uložena.

Závěr

Jak napovídá název tohoto článku, jeho ambicí není, a s ohledem na daný prostor ani nemůže být, podrobný rozbor výše uvedených povinností ani odpovědnosti členů dozorčí rady v obou kapitálových obchodních společnostech¹¹⁾. Vzhledem k tomu, že výkon funkce člena dozorčí rady je často spíše formální, je jeho cílem spíše poukázat na to, že členy dozorčí rady stíhají obdobné povinnosti jako členy statutárních orgánů a v důsledku toho zejména i obdobná odpovědnost.

Poznámky:

- 1) Dědič, J., a kol. Obchodní zákoník. Komentář. 1. vydání. Praha: Polygon 2002, s. 2417; Eliáš, K., K některým otázkám odpovědnosti reprezentantů kapitálových společností. Právník 1999, č. 4, s. 311; Bejček, J., Principy odpovědnosti statutárních a dozorčích orgánů kapitálových společností. XVI. Karlovarské právnícké dny. Linde Praha 2007, s. 36.
- 2) Za všechny Kalss, S., Eckert, G., in Kalss, S. (vyd.). Vorstandshaftung in 15 europäischen Ländern. Linde Verlag Wien. 2005, s. 41; Hopt, K., in Hopt, J., Wiedemann, H., (vyd.) AktG, Großkommentar. 4. vydání, svazek 11. § 92 až § 94. Berlin: de Gruyter, 1999. § 93 marg. č. 144.; Černá, S., Obchodní právo. Akciová společnost. 3. díl, Praha: ASPI, 2006, s. 241; Čech, P., Péče řádného hospodáře a povinnost loajality, Právní rádce 2007, č. 3, s. 13 a 14.
- 3) Nestanoví-li právo ES či zákon jinak (a. s. i. s. r. o. mohou být založeny i za jiným účelem, než je podnikání).
- 4) Působnost tohoto pojmu byla rozšířena na všechny investiční nástroje, ve všech dalších rysech jeho obsah zůstal stejný; oba pojmy, tj. vnitřní i důvěrná informace, tak odrážejí definici pojmu důvěrná informace obsaženou v čl. 1 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003, o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu).
- 5) Již zmiňované usnesení NS ze dne 18. 10. 2006, sp. zn. 5 Tdo 1224/2006 dostupné na <http://www.nsoud.cz>.
- 6) Zde lze ovšem pochybovat o tom, nakolik je tato úprava krokem vpřed a zda až příliš nevybízí ke svému zneužití (lze si snadno představit, že představenstvo či dozorčí rada vyvolají přijetí určitého usnesení valnou hromadou, které jim pak bude sloužit jako štít proti případné odpovědnosti za škodu).
- 7) Rozhodnutí NS z 24. 3. 2005, sp. zn. 8 Tdo 124/2005.
- 8) Švestka, J., in Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J., a kol. Občanské právo hmotné. Díl třetí. Závazkové právo. 4. aktualizované a doplněné vydání. Praha: ASPI 2005, s. 502.
- 9) Za všechny – rozhodnutí NS sp. zn. 4 Tz 41/2002 ze 6. srpna 2002, sp. zn. 7 Tdo 410/2002 z 27. srpna 2002, sp. zn. 11 Tcu 129/2004 z 30. září 2004, sp. zn. 5 Tdo 16/2005 ze 17. března 2005.
- 10) Tento závěr je možno podpořit analogickým použitím § 33 odst. 2 OZ, podle kterého mohou třetí osoby po jednateli bez příkazu požadovat náhradu škody, pokud zmocnitel jeho jednání neschválí.
- 11) V podrobnostech proto odkazují na Rada, I. Dozorčí rada obchodních společností. 1. vydání. Praha: Linde nakladatelství s. r. o., 2008.

Pokud vás problematika dozorčí rady zaujala, můžete si u nás objednat aktuálně vydanou publikaci autora tohoto příspěvku

„Dozorčí rada obchodních společností“

Výklad se komplexně věnuje působnosti dozorčí rady v obou kapitálových společnostech, a to jak ve vztahu ke zbývajícím orgánům společnosti, tak i ve vztahu ke společníkům a třetím osobám, a dále pak právům, povinnostem a odpovědnosti členů dozorčí rady. Je provedeno srovnání postavení dozorčí rady v obou společnostech i srovnání se zahraničními úpravami a tendencemi vyplývajícími z práva ES.

Publikaci můžete objednat na objednacím lístku na 4. straně obálky, nebo na www.linde-nakladatelstvi.cz.